

Onbeantwoorde liefde

Het eerste wat we voelen, zodra we geboren zijn, is liefde. De liefde die we ontvangen is puur. De puurheid van dat gevoel koesteren we voor altijd in ons onderbewustzijn.

Tijdens onze kinderjaren ontdekken we de onschuld van het leven, maar evenzeer ontdekken we dat er een keerzijde is. Dit keerpunt zorgt ervoor dat we de dingen niet meer gaan bekijken als voordien. Deze ommekeer kan er zelf voor zorgen dat we onszelf gaan vertoeven in een cocon waarin we onze fragiliteit niet meer gaan durven uitten. We leren het leven zoals deze ons wordt gepresenteerd, met mooie maar ook minder mooie momenten. We leren te handelen met ons hoofd en niet meer met ons hart.

Toch, is er een moment in ons leven waarin we dat sprankeltje pure liefde terug ontdekken en dat is wanneer we voor het eerst verliefd worden. Dit gevoel is puur en onschuldig. Diep vanbinnen weten we dat dit de liefde is waar we mee geboren zijn. Heel soms wordt deze liefde beantwoord en storten we ons in een avontuur vol pracht en praal, maar soms wordt deze liefde niet beantwoordt en dan bevinden we ons in een nachtmerrie vol verdriet en pijn.

Robert, is een joviale en vriendelijke man. Hij baat reeds tien jaar een boekhandel in het centrum. De boeken die hij verkoopt zijn de schatkisten van zijn avontuur, maar de verhalen die hij achter zijn balie hoort, zijn de buit van zijn leven.

Op een koude regenachtig dag komt er een meisje in zijn winkel binnen. Ze kijkt rond. Op het eerste zicht lijkt er niets ongewoons, maar het valt Robert op dat ze zenuwachtig lijkt. Hij schenkt er verder geen aandacht aan en zorgt verder voor de klanten die in de rij staan aan te schuiven.

Even later staat het meisje voor hem. Hij schat haar niet ouder dan zestien. De boekentas om haar schouder toont aan dat ze een student is. Haar handen zitten in haar zakken en ze kijkt hem niet in de ogen. Ongemakkelijk vraagt ze hem of ze even mag rond kijken in de winkel, want ze wacht op iemand en buiten is het de koud en te nat. Robert heeft er geen probleem mee, tenslotte is een winkel als de zijne gemaakt om wat rond te kijken.

Terwijl hij verdere klanten bedient, dwaalt zijn blik af en toe naar het meisje, die geregeld hoopvol naar de deur kijkt zodra er iemand binnenkomt. Het valt hem op dat de hoopvolle blik telkens weer verandert als het niet blijkt te zijn wie zij verwacht.

Enkele minuten later staat het meisje opnieuw voor hem. Ze geeft hem een boek die ze in handen heeft.

‘Sta jij in ons systeem?’ vraagt Robert vriendelijk.

‘Ja, op naam van Laila,’ knikt ze.

‘Ken je je telefoonnummer? In ons systeem is het gemakkelijker om te zoeken op telefoonnummer.’

‘Mijn nummer is 0478...’ Zenuwachtig geeft het meisje haar nummer door. Robert ziet haar terug naar de deur kijken zodra er iemand binnen komt. Haar gelaatsuitdrukking spreekt boekdelen. Nog voor Robert iets wil zeggen, vraagt ze; ‘Zou ik hier iets mogen achterlaten? Ik moet terug naar school en... Ik had hier afgesproken met iemand, maar de trein lijkt vertraging te hebben. De persoon zal het dan hier ophalen, vind u dat goed?’

‘Ja natuurlijk,’ zegt Robert zonder probleem. Laila haalt een witte plastic zak uit haar boekentas en overhandigt het aan hem. Hij zet het neer achter de balie. Ze bedankt hem vriendelijk en vertrekt.

Uren later merkt hij dat de zak nog steeds niet is afgehaald. De winkel gaat bijna sluiten. Robert besluit om het meisje op te bellen. Laila lijkt verrast als ze te horen krijgt dat het pakje niet is afgehaald.

‘De persoon zal het morgen komen halen,’ gaat ze hoopvol verder. Robert stelt geen verdere vragen en beëindigt het gesprek.

De dag nadien gaan er uren voorbij en ligt het pakje nog steeds op dezelfde plek. Hij begint zich vragen te stellen. Verveeld met de situatie genoodzaakt hij zich om een kijkje te nemen in de zak. Daar treft hij zelfgemaakte cup cakes versierd met hartjes. Een t shirt bedrukt met de foto van het meisje op. Er steekt ook nog een kaartje in en een brief. Robert begint het te snappen. Het meisje had een date. Helaas, lijkt het alsof de jongen of het meisje niet is ingegaan op de afspraak. Met een krop in de keel besluit Robert om Laila opnieuw te bellen.

‘Aangezien er niemand is komen opdagen,’ vertelt hij ongemakkelijk, ‘heb ik gekeken wat er in de zak stak. Ik vrees dat je afspraak niet meer zal komen.’ Volhardend en hoopvol blijft Laila hem overtuigen dat deze wel zal komen. Robert hoort hoe het meisje blijft verlangen naar de komst van haar geliefde. Om het meisje niet nog meer te kwetsen zegt hij haar dat de winkel nog tot half zeven open is. ‘Stuur anders een bericht naar je afspraakje om te zeggen dat het klaar ligt achter de balie. Als deze niet komt, dan kan het hier niet blijven liggen. Kom je het dan ophalen?’

‘Nee, gooi het dan maar weg,’ zegt het meisje gekwetst.

Robert ziet de uren in spanning voorbijgaan, maar ziet niemand. De winkel is nog een uur open. De zelfgemaakte cup cakes zouden zonde zijn om weg te gooien. Hij besluit om ze aan de klanten te geven.

Voor hij de winkel sluit besluit hij nog eenmaal te bellen naar Laila om te melden dat hij jammer genoeg de cup cakes heeft verdeeld met klanten.

‘Wat moet ik met de andere spullen doen?’ vraagt hij.

‘Gooi ze maar weg,’ klinkt ze kwetsbaar. Robert krijgt een krop in de keel, omdat hij aanvoelt dat het meisje verdrietig is. Hij denkt aan zichzelf, wanneer hij een tiener was en voor het eerst verliefd werd, maar ook toen hij voor het eerst gekwetst werd. Zijn wereld stortte in. Nu ziet hij dat Laila haar wereld instort.

‘Weet je wat,’ zegt hij hoopvol. ‘Ik zal je spullen nog wat bijhouden. Het zou zonde zijn om ze weg te gooien. Kom ze halen wanneer je er klaar voor bent.’

‘Misschien... misschien als ik nog eens stuur,’ klinkt Laila optimistisch, ‘dan zal de persoon toch nog komen.’

‘Ik denk niet,’ antwoordt Robert eerlijk en zacht, ‘dat hij of zij nog zal komen. Als deze jongen of dit meisje jou echt wou zien dan was deze op de afspraak gekomen en dat is jammer genoeg niet het geval.’

‘Je hebt gelijk. Gooi de spullen dan maar weg.’ Robert voelt zich machteloos, omdat hij niets kan doen om haar op te beuren.

‘Kom anders, voor de winkel sluit, naar hier?’ stelt Robert voor. ‘We kunnen een tas thee drinken samen en dan kan je nog zelf beslissen wat je ermee doet. Lijkt dat niet beter dan dat ik ze weggooi?’ Laila vindt het een goed idee en belooft om langs te komen.

Ongeacht wat ze ook beslist, het zal haar keuze zijn. Waar Robert vooral naar doelt is om haar een hart onder de riem te geven. Beter nog; zijn wijze woorden staan al klaar. *Liefde is als een boek; je opent het met nieuwsgierigheid, ontdekt bladzijde na bladzijde wat het inhoudt. Je laat het los zodra je het niet meer nodig hebt, maar je koestert het verhaal voor altijd.*